

בית משפט השלום בקריות

ת"א 54530-05-14 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט נאסר ג'השאן

תובע זיו רוזנצוויג

נגד

נתבע עידו בקר

פסק דין

1. תביעה בגין פרסום לשון הרע ברשת החברתית FACEBOOK. התובע טוען כי על הנתבע לפצותו בסך 150,000 ₪ בגין הוצאת דיבתו רעה.

2. התובע, יליד שנת 1985, טוען בכתב התביעה כי ביום 26.4.14 פורסמה באתר האינטרנט "כפרניק" של כפר ורדים, היישוב בו מתגוררים הצדדים, הודעה לפיה נבחר התובע ע"י הרשות המקומית לכהן כרכז הנוער היישובי של כפר ורדים. לטענת התובע, עוד באותו יום בשעה 23:59, פירסם הנתבע, שאף הוא תושב כפר ורדים "פוסט" בדף הפייסבוק של כפר ורדים בו חברים כ-530 חברים המכונה "כפר ורדים - תושבים" ובו נכתב בהאי לישנא:

"לא נעים לי להרוס את החגיגה בעניין רכז הנוער אבל רכז נוער יישובי לא יכול לבוא לאחר הפגנות בעד סירוב לשרת בצה"ל!!!
שיתנהלו לפני מס' חודשים בטבעון אבוי לנו אם זה המצב שזה החינוך בכפר ורדים שנאפשר למי שמוכן לקבל את האימרה שלא צריך לשרת בצבא כיבוש בתור מודל לחיקוי".

3. התובע טוען כי פרסום זה מהווה עוולת לשון הרע, על פי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"). התובע טוען, כי מדובר בפרסום שפגע בו ובשמו הטוב וגרם לו לעגמת נפש רבה. עוד לטענתו, מדובר בפרסום שקרי וחסר יסוד.

בית משפט השלום בקרית

ת"א 54530-05-14 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

- 1 התובע הקדים והסביר בכתב התביעה על עצמו ועל רקעו. הוא הגדיר עצמו כ-"ציוני
- 2 בדעותיו אשר ניהן במוטיבציה גבוהה לתרום למדינת ישראל ולצה"ל" (ראו סעיף 5 לכתב
- 3 התביעה); הוא שירת שירות מלא בצה"ל כלוחם בחטיבת "גולני" ואף הוצב לקראת סוף
- 4 שירותו הצבאי כנציג חטיבת גולני להדריך ולעודד מתגייסים חדשים ולהגביר את
- 5 המוטיבציה להתגייס ליחידות מובחרות (סעיף 9 לכתב התביעה); ארבעת אחיו של התובע
- 6 שירתו כולם בצבא, רובם ביחידות קרביות ואף אביו שירת כחובש קרבי ולוחם בחטיבת
- 7 "גולני", השתתף במלחמת יום הכיפורים ושירת במילואים שנים רבות. עוד טען התובע, כי
- 8 לאחר סיום השירות הצבאי השתתף בפעילות עמותת צמ"ח (ציונות מנהיגות וחינוך); הרצה
- 9 בפני נוער ועודד אותם להתגייס; השתתף בהפגנת התמיכה בלוחמי השיטת בעקבות
- 10 תקרית ה"מרמרה"; וכן נטל חלק בפעילות ארגון "שמים את הצפון במרכז" הפועל
- 11 בפנימיות למען עולים מאתיופיה.
- 12
- 13 5. באשר לאירוע ההפגנה, אודותיו כתב הנתבע את ה"פוסט" מושא התביעה, התובע טוען כי
- 14 המדובר בהפגנה אשר התארגנה בעקבות הליך שימוע לפני פיטורין שנקבע למחנך אדם
- 15 ורטה, לאחר שתלמידה אותה לימד התלוננה על כך שהביע בפני הכיתה את דעותיו
- 16 הפוליטיות ואת דיעותיו של צה"ל. לטענת התובע, הגיע הוא להפגנה יחד עם מאות
- 17 משתתפים אחרים, במטרה לעודד הגנה על חופש הביטוי ושמירה על ערכי הדמוקרטיה
- 18 במערכת החינוך, אולם בשום פנים ואופן לא היתה מטרת ההפגנה לעודד או לקבל
- 19 השתמטות משירות צבאי. התובע טוען כי ההפגנה זכתה לסיקור נרחב בכלי התקשורת,
- 20 ובפרט באתר החדשות YNET בו מועסק הנתבע כצלם, אשר הגיע יחד עם הכתב אחיה
- 21 ראב"ד על מנת לסקר את ההפגנה. התובע טוען כי רואיין ע"י כתב ערוץ 2, ובמהלך הריאיון
- 22 המצולם דיבר אודות חשיבות חופש הביטוי (לציטוטים מתוך הכתבה ראו סעיפים 21-22
- 23 לכתב התביעה). התובע טוען כי להפגנה לא היה כל קשר לנושא השירות בצה"ל ואין מדובר
- 24 בהפגנה כנגד השירות בצה"ל, כי אם בהפגנה שבאה להגן על חופש הביטוי של המורים, הא
- 25 ותו לא.
- 26
- 27 6. באשר לנסיבות הפגיעה בו, טוען התובע כי ה"פוסט" עורר סערה בדף הפייסבוק, ותגובות
- 28 רבות נכתבו בעקבותיו, חלקן קוראות לשקול מחדש את מינויו של התובע לרכז נוער. התובע
- 29 הוסיף כי כפר ורדים הינו יישוב קטן יחסית, המונה כ- 6,000 תושבים, ועל כן השמועה
- 30 עשתה לה כנפיים, ורבים המכירים את התובע התוודעו לה. עוד לטענתו, פגע הפרסום בשמו
- 31 ובעתידו המקצועי, שכן הוא רק נבחר לשמש בתפקיד רכז הנוער ועתידו המקצועי עדיין אינו
- 32 מובטח. עוד הוסיף התובע כי הפוסט פורסם 4 ימים לפני טקס נישואיו עם בחירת ליבו, וכי
- 33 חבריו לא הצליחו להעלימו מעיניו, והדבר הסב לו עגמת נפש רבה.
- 34

בית משפט השלום בקריות

ת"א 54530-05-14 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

7. התובע עתר לפיצוי בסך 150,000 ש"ח, המהווה כפל הפיצוי המקסימלי ללא הוכחת נזק על פי סעיף 7א(ה) לחוק.
8. בכתב ההגנה טוען הנתבע כי נכח באירוע ההפגנה כצלם אתר YNET ובמהלכה נתקל בתובע. הנתבע טוען כי לא ניתן להתעלם מהרקע להפגנה – האדם (אדם ורטה) ודעותיו שבעדו הפגינו. לטענת הנתבע, מר ורטה הטיף נגד שירות בצה"ל בטענה שצה"ל הינו צבא "לא מוסרי" ו-"צבא כיבוש" וביום ההפגנה "נצפה התובע בהפגנה...מביע הזדהות עם אדם ורטה שיוצא מהם לכאורה כי הם נגד צבא כיבוש, שלטונתו ולמענו יצאה ההפגנה" (סעיף 11 לכתב ההגנה). עוד נטען כי "ההפגנה נסבה סביב דעותיו הפוליטיות של המורה אדם ורטה" (סעיף 13 לכתב ההגנה).
9. הנתבע טוען כי התובע קיבל על עצמו תפקיד ציבורי (רכז נוער יישובי בישוב כפר ורדים) אשר במסגרתו הוא שותף לקביעת מדיניות בתחום החינוך הבלתי פורמלי, ארגון תכניות ופעילות חינוכיות ונקיטת עמדה חינוכית אודות אירועים המתרחשים ביישוב. ועל כן, ומתוך דאגה כנה לבני הנוער אשר עלולים להיות מושפעים מדעות אנטי ציוניות, החליט הנתבע מתוך חובה מוסרית, לפרסם את הפוסט באתר סגור של בני הקהילה, ובו הביע חשש מפני מינוי התובע. הנתבע טוען כי דף הפייסבוק של תושבי הכפר הינו אתר שבו מביעים התושבים את חששותיהם וטענותיהם לגבי החלטות הנוגעות לכלל התושבים, כמקובל בקרב קהילות סגורות (סעיפים 21 ואילך לכתב ההגנה).
10. לטענת הנתבע, מדובר אפוא, בפרסום שהינו אמת, ואשר יש בו עניין ציבורי רב לאור אופיו של התפקיד שנטל התובע על עצמו, אשר חושף אותו מיניה וביה, לביקורת ציבורית חריפה. עוד מוסיף הנתבע וטוען כי לא ייתכן הדבר שהתובע – שרוממות חופש הביטוי בגרונו ולמענו יצא להפגנה, ישתמש בחרבה של תביעת לשון הרע על מנת להשתיק את דעותיו של הנתבע ואת הדיון הלגיטימי שעורר.
11. הנתבע טוען כי לא התכוון לפגוע בתובע או להשפילו, וכעולה מתגובותיו שפורסמו בהמשך לפוסט שהעלה, הוא רק קרא לבחינה מחודשת של מינוי התובע. הנתבע גם הראה כי בעקבות הפוסט הובעו דעות שונות, חלקן תומכות בתובע וחלקן קוראות לבירור העניין. הנתבע ציין כי הרקע לפוסט שכתב הוא מקרה שאירע בעבר הרחוק לגבי רכז נוער לשעבר אשר התגלה ללא ראוי ואף סיכן את בני הנוער. הנתבע ציין עוד כי בעקבות הדיון הער הבהיר ראש המועצה בדף הפייסבוק את הסיבות למינוי, ואף הזמין את התובע לשיחת בירור, ובכך בא העניין לידי מיצוי, גם מבחינתו של הנתבע, ואילו התובע המשיך לשמש כרכז הנוער. הנתבע טוען כי התובע יכול היה לטהר את שמו באמצעות תגובה לפוסט שהייתה מבהירה מהן דעותיו ומדוע השתתף בהפגנה.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 54530-05-14 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

12. מטענת הנתבע הפרסום חוסה בצילן של הגנות אמת הפרסום לפי סעיף 14 לחוק, וכן תום הלב – הבעת דעה. עוד טען הנתבע כי חלה עליו חובה מוסרית או חברתית לפרסם את הדברים, ועל כן חלה עליו ההגנה לפי סעיף 15 (2) לחוק.

הראיות

13. מטעם התובע הוגש תצהירו וכן תצהיריהם של סיגל וייס ואורי לנדסברג – ממשתפי ההפגנה וממארגניה. מטעם הנתבע הוגש תצהירו. כל המצהירים נחקרו על תצהיריהם בישיבת יום 19.5.15.

המחלוקת:

14. בית המשפט הדן בתביעת לשון הרע בוחן מספר שאלות ומתווה ההכרעה נקבע בע"א 8345/08 עו"ד בן נתן נ' מוחמד בכרי (פורסם בנבו, 27.7.2011):

"בבואנו לדון בתביעת לשון הרע, עלינו לבחון את הדברים על פי תרשים הזרימה הבא, תחילה, יש לבחון אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע ... לאחר מכן יש לבחון אם המדובר בפרסום מותר אשר נהנה מחסינות (סעיף 13 לחוק) או אם עומדת למפרסם הגנת אמת דיברתי או הגנת תום הלב (סעיפים 14-15 לחוק).

15. לאחר עיון בכתבי הטענות ובסיכומי הצדדים, מצאתי כי המחלוקת בין הצדדים היא בשאלות שלהלן:

א. האם מדובר ב-"לשון הרע", והאם העובדה שהדברים פורסמו בדף פייסבוק משפיעה על כך?

ב. האם עומדת לטובת הנתבע הגנת אמת הפרסום לפי סעיף 14 לחוק?

ג. האם עומדת לנתבע הגנת תום הלב?

ד. ככל שלא עומדות ההגנות הנ"ל, מהו סכום הפיצוי ההולם את המקרה דין?

בית משפט השלום בקריות

ת"א 54530-05-14 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

דיון והכרעה:

הפרסום:

16. בטרם נכריע בשאלות שבמחלוקת, נביא בקצרה את לשון הפרסום ואת הדברים שבאו בעקבותיו. כאמור, הפרסום היה על רקע פרסום ידיעה שהופיעה באתר האינטרנט "כפרניק" של כפר ורדים, לפיה נבחר התובע ע"י הרשות המקומית לכהן כרכז הנוער הישובי של כפר ורדים, או אז, באותו יום בשעה 23:59 פרסם הנתבע "הפוסט" שצוטט בפתח פסק דיני. הפרסום נעשה בדף פייסבוק בו חברים כ- 530 תושבים בכפר ורדים, המקום בו מתגוררים בעלי הדין, ובו אמור היה התובע לשמש כ-"רכז נוער":

"לא נעים לי להרוס את החגיגה בעניין רכז הנוער אבל רכז נוער יישובי לא יכול לבוא לאחר הפגנות בעד סירוב לשרת בצה"ל!!!
שיתנהלו לפני מס' חודשים בטבעון אבוי לנו אם זה המצב שזה החינוך בכפר ורדים שנאפשר למי שמוכן לקבל את האימרה שלא צריך לשרת בצבא כיבוש בתור מודל לחיקוי".

17. הפרסום הנ"ל גרר תגובות רבות. בין היתר פונה משתתפת בשם שרון אל הנתבע ושואלת: "עידו המידע שיש לך מבוסס? או שזו שמועות, כי אם זה נכון זה חמור שמי שירכז את נוער שרק מגבש אישיות ודעות יעביר דעותיו אלה לחברה הצעירים. לדעתי אתה חייב לפנות עם המידע הזה לאחרים על רכז הנוער" והנתבע השיב "מידע מבוסס!!", סיקרתי את ההפגנות הללו מ-ynet " ומשתתף בשם נתי כותב: "הוא היה גולנצ'יק, על מה אתה מדובר" והנתבע משיב "מה הקשר ששירת... הוא היה בין המפגינים וזו עובדה!! ולא מהשקטים". בהמשך כותב הנתבע עוד תגובה לאור שאלות המשתתפים בדיון: "מידע מבוסס זה שמי שנמצא בשטח ומצלם אירועים כאלו!! ומדבר אם (כך במקור!) אותו רכז וכותב לך כאן. למזלי אין עדיין ילדים בגיל הנוער. שיהיה לו בהצלחה". בהמשך, כותב הנתבע עוד תגובה: "לכל מי שלא הבין. זיו אחלה בחור ולהבנתי גם משרת אפילו בצבא אבל מחזיק בדעות שאולי מהוות בעיות לרכז נוער או מודל לחיקוי. אין פה משהו אישי רק שיש לבדוק טוב טוב". יצוין עוד, כי הוויכוחים בין המשתתפים נמשכו וגלשו לוויכוחים פוליטיים אודות חופש הביטוי ואודות סוגיות פוליטיות אחרות, ובשלב מסוים התרחקו מנושא הפוסט שפרסם הנתבע.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 54530-05-14 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

האם הפרסום מהווה "לשון הרע":

18. האם הדברים מהווים "לשון הרע"? הנתבע טען בסעיף 63.1 לכתב ההגנה, כי הדברים אינם מהווים "לשון הרע". שאלה זו נחלקת לשתי שאלות משנה, הראשונה נוגעת למקום פרסום הטקסט (רשת הפייסבוק) והיא- האם פרסום ברשת החברתית שעורר ויכוח ציבורי ער, מקים עילת תביעה. והשאלה השנייה, האם תוכן הדברים מהווה "לשון הרע" על פי ההגדרה המסורתית בחוק ובפסיקה.

19. באשר לשאלה הראשונה, הצדדים לא טענו לה והם יצאו מנקודת הנחה כי יש לבחון את הפרסום לגופו. על כן אני פוטר את עצמי מלהכריע בשאלה זו, אולם אעיר, כי קיומה של עילת תביעה בפרסום מן הסוג הנדון אשר פורסם ברשת החברתית אינו נקי מספקות, ולעניין זה נזדמן לי לומר את הדברים שלהלן בת.א (קריות) 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד (פורסם בנבו, 9.6.2015):

" רשת האינטרנט היא זירה מהירה ותוססת להחלפת דעות. כיום, מן המפורסמות כי פלוני יכול להחזיק במכשיר הטלפון הנייד שלו, ותוך כדי צפייה בטלוויזיה או תוך כדי זלילת ארוחה מהירה במסעדה, יוכל הוא להגיב על כתבה שקורא ברשת האינטרנט ולבטא עמדתו בדברים שהם זרים לו ואף להציג עצמו כ"אחד שיודע". ספק אם הציבור הרחב מייחס חשיבות לפרסומים מן הסוג הנדון. כמויות המידע הזורם באינטרנט, כמויות הדעות והאמרות ואיכותן של אמרות אלה המפורסמות בפורומים, באתרי אינטרנט וברשתות החברתיות, מלמדות כי ככלל אמירה על פלוני- בעל מספרה כי הינו ספר לא מוצלח, לא תפגע בפרנסתו, ואפילו תפגע בו, הרי פגיעה זו היא קלה שבקלות ויש "לספוג" אותה על מנת לאפשר שיח חופשי באינטרנט.

יחד עם זאת, מוצא אני לנכון לציין כי הכללים עתיקי היומין האוסרים על לשון הרע והליכת רכיל לא נס ליחס, הם שרירים וקיימים גם ברחבי הרשת, וחרף הזכות לחופש הדיבור – ממנה ניתן לגזור חירות לשיח חופשי במרשתת, ייתכנו מקרים שגם פרסומים אלה, בין אם מפורסמים ברשת החברתית, בין אם כ"פוסט" ובין אם בפורומים, יצמיחו עילת תביעה. גם שיח חופשי באינטרנט אמור להיות מוגבל באופן שלא יפגע בשמו הטוב של אדם, וככל שבית המשפט יתרשם עפ"י אופי הפרסום, מקום הפרסום וזהות הכותב, כי מדובר בפרסום שיש בו כדי לייצר רושם שלילי כלפי נפגע, מעבר לפרסומים חולפים, עלול הדבר

בית משפט השלום בקרית

ת"א 54530-05-14 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

להצמיח עילת תביעה. כל מקרה יידון לגופו, והצעתי היא, כי שינוי העיתים אכן ישפיע על יישום דיני לשון הרע על פרסומים באינטרנט, אולם לטעמי הדבר אינו מביא קטגורית לכך שכל פרסום באינטרנט יהיה בבחינת פרסום מוגן או בבחינת זוטי דברים."

ראו על כך גם רע"א 4447/07 רמי מור נ' ברק אי. טי. סי. (1995) החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ (פורסם בנבו, 25.3.2010); וכן תאמ (צפת) 54888-01-12 מאיר וקנין נ' מוטי מועלם (פורסם בנבו, 16.12.12).

20. למרות שנקודה זו לא זכתה להתייחסות הצדדים במהלך הבאת הראיות או בסיכומים, נראה, כי אין להוציא מכלל אפשרות כי הפרסום, מיקומו, והויכוח שפרץ לאחר מכן, לרבות התייחסות ראש העיר, דומה יותר ל"פרסום חולף". מדובר בדף שמטרתו, בין היתר, החלפת דעות, שבו, בלהט הויכוח בין המשתתפים נאמרו דברים קשים אודות האחרים (כך לדוגמא, פרץ ויכוח חריף בין המשתתפים ואחד מהם כתב כשהוא מפנה דבריו לאחר: "נתראה במחסומים אני בתור אחד ששומר על הילדים שלך ועל האזרחים של המדינה שלי ואת בתור אחת שתבואי להפריע לי לירוק לי בפנים..."). על כן, ייתכן שפרסום לפיו פלוני השתתף בהפגנה שקראה להשתמטות מצה"ל שפורסמה בדף פייסבוק שנועד להחלפת דעות, המונה כ- 530 משתתפים, יהווה מעין תגובה שפורסמה באחד האתרים מפי "אחד שיודע" והוא קרוב לאותם "פרסומים חולפים" שאינם מקימים עילת תביעה, גם אם הדברים עונים להגדרת "לשון הרע", בשל היותם זוטי דברים. כאמור, הצדדים לא טענו בנקודה זו, ואין בפני בית המשפט מידע מדויק לגבי אותו דף פייסבוק, ועל כן, ולנוכח התוצאה אליה הגעתי להלן, לפיו הפרסום נהנה מאחת ההגנות שבחוק, אני פוטר את עצמי מלהכריע בשאלה זו לגביה לא טענו הצדדים. אולם די אם אציין, כי לדעתי לא כל פרסום ברשת החברתית בקרב קבוצה גדולה שבה נאמרים דברים לא מדויקים על אנשי ציבור, אמורה להצמיח עילה בגין לשון הרע. הדברים מקבלים משנה תוקף, לנוכח העובדה כי אותה "זירה" (דף הפייסבוק) פתוחה אף לנפגע להביע עמדתו ולהפריך על נקלה את הנטען בגנותו.

21. באשר לתוכן הדברים והאם עונים הם על הגדרת "לשון הרע" בסעיף 1 לחוק, נראה, כי לא היתה מחלוקת בין הצדדים כי הדברים שנאמרו בפרסום עלולים "להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה לבז או ללעג מצידם" או "לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסות לו" או לפגוע באדם, במשרתו.. בעסקו, במשלח ידו או במקצועו". אומנם, הנתבע טען בסעיף 63.1 כי הדברים אינם מהווים לשון הרע, אולם סבורני כי בסיכומיו לא חלק על כך שתוכן הדברים עלול היה להשפיל את התובע, לעשותו מטרה לשנאה לבז או ללעג. אין צורך להכביר במילים על כך שקריאה להשתמטות מצה"ל

בית משפט השלום בקריות

ת"א 14-05-54530 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

1 בקרב החברה בה חי התובע, עלולה להשפילו, לעשותו מטרה לשנאה ואף לפגוע בפרנסתו,
2 מקום שמדובר ברכז נוער יישובי, והא ראייה לכך, שחלק מן המשתתפים בשיח ביקשו לבחון
3 את העסקתו מחדש, והתובע אף זומן ע"י ראש המועצה על מנת שיבהיר את הדברים (ראו
4 סעיף 28 לכתב ההגנה). בהקשר זה, הגם שנקודה זו לא עלתה מפורשות ע"י הנתבע, אשר
5 הסתפק בטענה כללית כי הדברים אינם מהווים "לשון הרע", קיימת "נכונות להכיר
6 בפרסום כבלשון הרע גם אם אינו נתפס כפוגע בעיני כלל החברה" (ראו ע"א 809/89
7 משעור נ' חביבי פד"י מ"ז(1), 1 וכן בספרו של א' שנהר "דיני לשון הרע" (1997) בעמוד
8 139).

הגנת אמת הפרסום:

22. טוען הנתבע, כי מדובר בעניין ציבורי, ועל כן, ומאחר שהדברים שפרסם הם אמת, הרי קמה
13 לו ההגנה האמורה בסעיף 14 לחוק.

23. סעיף 14 לחוק קובע כי תקום הגנה למפרסם באם יוכח כי "הדבר שפורסם היה אמת והיה
16 בפרסום ענין ציבורי". שני תנאים אפוא להגנה, הראשונה כי הפרסום יהיה "אמת" והאחר
17 הוא שהעניין הוא ציבורי. כבר נפסק כי הנטל להוכיח כי אמיתות הפרסום ואת העניין
18 הציבורי שבו מוטל הוא על הנתבע הטוען להגנה (ראו לדוגמא: ע"א 3199/93 קראוס נ'
19 ידיעות אחרונות פד"י מ"ט (2) 843).

24. נראה, כי על "העניין הציבורי" שבפרסום אין חולקין. עניין ציבורי הוא "עניין שידיעותו
22 ברבים ולוונטית להגשמת מטרה ציבורית או שיש לציבור תועלת בידיעה לגביו, אם לצורך
23 גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חייו" (ע"א 1104/00 אפל נ' חסון
24 פד"י נ"ו(2) 607, 621). אין חולקין כי התובע היה אמור להתמנות כרכז נוער. מדובר
25 בתפקיד אשר מתווה מדיניות הנוגעת לבני הנוער בישוב לרבות באשר לגיוסם לצה"ל.
26 תפקיד רכז נוער, הינו תפקיד ציבורי, המשרת את הציבור בכללותו והנוער בפרט, משכורתו
27 משולמת מן הקופה הציבורית (הרשות המקומית), הוא נבחר ע"י הרשות המקומית, ועל כן
28 מינויו, רקעו, כישוריו, יושרתו, הם עניין לציבור וראוי כי הציבור יידע עליו פרטים ואף יביע
29 עמדתו לגבי המינוי. על כן, ועל מנת שלא להאריך בעניין זה נראה, כי מתמלא התנאי
30 האמור בסעיף 14 לפיו קיים עניין ציבורי בפרסום.

25. התנאי השני הוא שהפרסום יהיה "אמת". כאמור, הנתבע טען כי התובע השתתף בהפגנות
33 "בעד סירוב לשרת בצה"ל" (לשון "הפוסט") והנטל להוכיח טענה זו מוטל עליו. לדעתי
34 הנתבע כשל להוכיח כי מדובר בהפגנה בעד סירוב לשרת בצה"ל ואנמק מסקנתי זו.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 14-05-54530 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

26. הנתבע לא הביא כל ראיה ממנה אוכל ללמוד כי בהפגנה נאמרו דברים בעד השתמטות מגיוס לצה"ל או הקוראים לסרב להתגייס. לא זו בלבד שהנתבע לא הביא כל תמונה או כל קול הקורא לכך, למרות שהוא נכח בהפגנה והחזיק מצלמה ומסרטה- כפי שהוא הודה בחקירתו (ראו דברי הנתבע בשורה 16 שורות 1 ו- 2) אלא שהובאו עדים מטעם התובע, שאין כל סיבה לפקפק במהימנות דבריהם, מהם עולה, כי מטרת ההפגנה היתה לתמוך בחופש הביטוי בכלל ובחופש הביטוי של מורים בפרט (ראו תצהירה ועדותה של סיגל וייס בעמוד 9 שורה 16 לפרוטוקול, וכן תצהירו של העד אורי לנדסברג שלא הופרך ולא נסתר במהלך עדותו).

27. ועוד, למעט עדותו של הנתבע, אשר מתארת את פרשנותו למטרת ההפגנה, לא הובאה כל עדות אובייקטיבית ע"י הנתבע המוכיחה כי מדובר בהפגנה בעד סירוב לגיוס לצה"ל. הנתבע עצמו טען כי הוא הבין כי ההפגנה נועדה להפגין הזדהות עם אמרות אדם ורטה (ראה עדותו 15 שורה 26 לפרוטוקול, וכן האמור בעמוד 19 שורה 2 לפרוטוקול, שם העיד הנתבע כי ההפגנה נועדה לתמוך בדעותיו של אדם ורטה ולא בחופש הביטוי), אלא שכאמור, מלבד עדות זו לא הובאה כל ראיה התומכת בכך, ולא ברור כיצד הסיק הנתבע מסקנה זו, מה הוא שמע בהפגנה ומה קרא על השלטים.

28. מסקנתי היא שלא הוכח כי התובע השתתף בהפגנה שמטרתה לתמוך בהשתמטות מהגיוס לצה"ל או לתמוך בסירוב לשרת בצה"ל- כפי שנטען בפרסום מושא התביעה.

29. הנתבע טען בתצהירו כי הוא הבין, "ובצדק שעסקינן בהפגנה שבאה לתמוך במורה לרבות דעותיו האנטי ישראליות". משמעות טענת הנתבע, כי גם אם ייקבע כי ההפגנה בעד חופש הביטוי, משהבין התובע כך, הרי זוהי "האמת" שהוא הבין אז, ועל כן עומדת לו הגנת "אמת הפרסום". אם ירדתי לסוף דעתו, טען הנתבע, כי זו היתה "האמת לשעתה". הנתבע התמיד בטענה זו בסיכומיו וטען בסעיף 37 לסיכומיו כי "הנתבע פירסם את האמת שהייתה בפניו באותה עת".

30. הגם שאני מאמין לנתבע, כי הוא אכן הבין כי ההפגנה באה לתמוך בדעותיו של ורטה, או לכל הפחות, כך הבין הנתבע, מוכנים משתתפי ההפגנה להכיר בדעותיו של ורטה כלגיטימיות, איני סבור כי יש בכך כדי להקים לנתבע הגנת אמת הפרסום, ולהלן אנמק מסקנתי זו.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 14-05-54530 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

- 1
2
3
4 **בדנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך** (פורסם בנבו, 18.9.2014) (להלן: **"עניין**
5 **דיין"**) קבעה דעת הרוב (בשונה מדעת הרוב בערעור מושא הדיון הנוסף) כי יש לדחות את
6 תורת **"האמת לשעתה"** שאומצה בפסק דינו של בית המשפט העליון מושא הדיון הנוסף
7 (**ע"א 751/10**). בית המשפט העליון מפי כב' הנשיא (כתוארו אז) א' גרוניס (אליו הצטרפו
8 שופטי ההרכב בנקודה זו) קבע כי האמת הדרושה לסעיף 14 לחוק היא **"האמת המשפטית"**
9 אותה קבע בית המשפט לאחר ששמע ראיות. כבוד הנשיא גרוניס, לאחר שערך איזון בין
10 חופש הביטוי לבין שמו הטוב של הנפגע, הגיע למסקנה כי תכלית החוק מובילה לפרשנות כי
11 **"האמת"** אליה מכוון סעיף 14 לחוק היא האמת **"פרי עיבודו של בית המשפט, בכלים**
12 **משפטיים את המציאות העובדתית כפי שהיא מוצגת בפניו.. אמת זו שונה היא שאת**
13 **צפונותיהן מבקשים לפענח בתחומי דעת שונים.. אקסיומה היא כי לפחות לצרכי המשפט**
14 **קיימת אמת אחת (היא האמת העובדתית) בית המשפט שואף לגלות אמת זו ולאורה**
15 **מבקש הוא לפסוק היינו לקבוע את "האמת המשפטית" פסקאות 25 ו-26 לפסוק הדין).**
16
17 **לסיכום קבע בית המשפט בעניין זה כי "יש להשוות בין תוכן הפרסום לבין האמת כפי**
18 **שנקבעה בבית המשפט באותו עניין", גם אם האמת נקבעה לאחר שבית המשפט קביל**
19 **לידיו ראיות וניתח אותן. הפרסום, כך קבע בית המשפט "נדרש לשקף אמת שלמה... ולא**
20 **כפי שנחזתה באותה עת".**
21
22 **לפיכך, אפילו סבר הנתבע, סובייקטיבית, כי התובע השתף בהפגנה התומכת בדעות אדם**
23 **ורטה ואף אם נחזה לנתבע שזו היא האמת העובדתית באותה עת, "אמת" זו אינה אלא**
24 **אמת לשעתה. האמת המשפטית אינה אותה אמת שנחזתה לנתבע באותה עת. הנתבע לא**
25 **הוכיח כי ההפגנה באה לתמוך באופן אקטיבי בתוכן דעותיו של ורטה או כי התובע באופן**
26 **מיוחד הביע דעתו כי הוא תומך בדעותיו של ורטה. וודאי שלא הוכח כי ההפגנה היתה נגד**
27 **שירות בצבא או בעד השתמטות משירות צבאי.**
28
29 **משקבעתי כי "אמת" שראה הנתבע וסיפר עליה בפוסט לא הוכחה, הרי לא עומדת לנתבע**
30 **הגנת אמת הפרסום האמורה בסעיף 14 לחוק.**
31
32
33
34

בית משפט השלום בקריות

ת"א 54530-05-14 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

הגנת תום הלב, לפי סעיף 15 (2)

35. הנתבע טען כי הפרסום נעשה מתוקף חובה מוסרית וחברתית. סעיף 15 (2) לחוק קובע:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע, תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:
(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום"

36. בכתב ההגנה טען הנתבע לתחולת הגנה זו. נדון בטענה זו.

37. עיון בלשון הסעיף מעלה, כי שני תנאים מצטברים דרושים לתחולתו, ראשית על הפרסום להיות בתום לב, ושנית קיימת חובה חוקית או מוסרית או חברתית לעשות את הפרסום. נדון תחילה בתנאי השני ולאחר מכן בתנאי העוסק בתום לבו של הנתבע.

38. ברור כי לא קיימת כל חובה חוקית לפרסום, אולם האם קיימת חובה מוסרית או חברתית לפרסם אותו פרסום. לטענת הנתבע, מדובר ביישוב קטן, רכז נוער הוא "תפקיד ציבורי" חשוב, ועל כן ראוי היה להביא בפני התושבים את הידוע לו אודות עמדותיו ודעותיו של אותו רכז המתווה מדיניות לגבי חינוך הנוער בישוב.

39. הדיבור "חובה" בסעיף 15(2) אין משמעותו חובה שהפרתה מצמיחה אחריות פלילית או אזרחית או סנקציה כלשהיא, אולם פרסום הדברים מקום שקיימת חובה מצמיח הגנה (ראו פסק דינו של הנשאי גרוניס בפרשת דיין הנ"ל בסעיף 48 לפסק הדין). מתי יוכל נתבע לטעון כי הוא עשה את הפרסום בשל "חובתו" לעשות כן? לשון אחר, מתי נכיר בקיומה של "חובה". המלומד שנהר, בספרו הנ"ל בעמוד 312 כתב כי:

"אנו סבורים כי ההכרעה בשאלת קיומה של חובה מוסרית או חברתית צריכה להיעשות לאור המטרה שביסוד סעיף 15 (2). לפיכך יש לדעתנו להכיר בקיומה של חובה לפרסם, במקרים שבהם האינטרס החברתי בכך שאדם ימסור לזולתו מידע מהסוג שבגינו הוגשה התביעה הינו חשוב כל כך עד שיהיה מוצדק לפרסם את הדברים למרות לשון הרע שבהם, גם אם יתברר בדיעבד, שתוכן הפרסום אינו אמת".

בית משפט השלום בקריות

ת"א 14-05-54530 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

1 אמנם, ברוב המקרים שבהם הכירה הפסיקה בתחולת ההגנה, הכירה היא בחובה כאשר
2 הדבר נגע להגנה על חיי אדם או על רכוש.
3 יחד עם זאת, לאחרונה בפסק הדין בעניין דיין חלה תפנית הנוגעת לסעיף 15 (2) לחוק כאשר
4 הרחיב בית המשפט העליון את תחולת ההגנה והפך את הלכת בית המשפט העליון ששלטה
5 במשך שנים (שנקבעה בע"א 213/69 חברת החשמל לישראל בע"נ נ' עתון הארץ בע"מ פד"י
6 כ"ג(2) 87), וקבע, כי ההגנה האמורה בסעיף 15 (2) חלה על דיווח עיתונאי, כשהוא קובע כי
7 כאשר העיתונות פועלת כ"עיתונות אחראית" ניתן להכיר בקיומה של חובה חברתית או
8 מוסרית כלפי הציבור לפרסום ולדווח פרסומים מסויימים. ברור, כי מדובר בהרחבה ניכרת
9 של תחולת סעיף 15 (2). באותו עניין, בהתייחסו ל"חובה המוסרית והחברתית" אומר
10 הנשיא גרוניס בסעיפים 46 ו-47 את הדברים שלהלן:

11 "היחסים בין המפרסם לבין הנמען עשויים ללוש מגוון צורות, יש שהיחסים
12 נוצרים מכח הדין, יש שמדובר ביחסים משפחתיים, חברתיים או מקצועיים
13 שהתקיימו קודם לפרסום ואפשר גם שלא תתקיים כל היכרות בין המפרסם
14 לנמען.. יצוין כי אין מניעה עקרונית שתקום חובה מכח יחסיו של מפרסם עם
15 ציבור רחב של נמענים... באשר לתוכנו את הפרסום, רק מידע אשר לנמען עשוי
16 להיות עניין לקבלו יש בו כדי להקים חובה להעביר לו את המידע, היינו לפרסם
17 את הדברים."

18 ובהמשך (בסעיף 48)

19 "יסוד היחסים ויסוד התוכן נבחנים שניהם על רקע נורמה כללית. הנורמה
20 משקפת את החשיבות שמייחסת שיטת המשפט ליחסים הנדונים ולפרסומם של
21 המידע המדובר. הנורמה קיימת במנותק מיסודות אלה והיא הקובעת כי בהינתן
22 סוג יחסים מסויים וסוג תוכן מסויים, תקום חובת פרסום".

23
24 41. האם תושב ביישוב קטן, אשר סבור כי בידיו מידע אודות השתתפות עובד ציבור אשר אמור
25 להתוות מדיניות לגבי חינוך הנוער ביישוב, "חב חובה" (במובן סעיף 14 לחוק) להביא בפני
26 הציבור את הידוע לו אודות אותו מחנך/ איש ציבור/ עובד ציבור בחוג סגור המונה את
27 תושבי הישוב, על מנת שיחוו דעתם ויביעו דעתם באשר למינוי זה. תשובה לשאלה זו
28 קשורה בנורמה שמבקשת לקדם שיטת המשפט באשר לגילוי עובדות אלה בנסיבות
29 הנדונות. תשובתי לשאלה זו היא בחיוב. נראה, כי קיים אינטרס ציבורי, כי מידע המצוי
30 בידי אנשים ביישוב קטן (ואף ביישוב גדול), יבוא בפני הציבור המעוניין בכך, לצורך בדיקת
31 התאמתו של איש ציבור לתפקידו. טלו לדוגמא, מורה בית ספר, שלגביו קיים מידע כי אינו
32 כשיר ללמד בשל יחסים אסורים עם קטינים או שהוא תמך או פעל לטובת השתמטות מגיוס

בית משפט השלום בקריות

ת"א 54530-05-14 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

צבאי או שהוא מפיץ דיעות גזעניות. נראה, כי ראוי (במובן שקיים אינטריס חברתי) כי מידע זה יובא בפני הורי התלמידים בבית הספר, לפחות על מנת שהדבר ייבדק. מידע אודות אנשי ציבור או עובדתי ציבור הנוגע לעבודתם או לתפקודם הינו מידע חשוב, שראוי להביאו בפני מי שאמור להיות מושפע בפעולותיו של אותו עובד ציבור, ולא רק בפני מי שמינה אותו, אשר לעיתים יכול שיפעל משיקולים פסולים. בית המשפט העליון כבר הביע עמדתו בעניין זה (אומנם בהקשר אחר) בע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא פד"י מ"ג(3) 840 וקבע כי:

"אין אפשרות לנתק דיון חברתי בעמדות וברעיונות שיש לציבור עניין בהם, מדיון רציני בבעלי העמדות והרעיונות... מכאן הצורך החברתי לאפשר חופש לא רק באשר לדעות אלא גם לגבי נושאי המשרה המשמשים להן שופר".

42. לטעמי, אם הפסיקה הכירה ב-"עיתונות אחראית" כנהנית מן ההגנה לפי סעיף 15(2), הרי שעל אחת כמה וכמה יש להעניק הגנה זו לאותם מפרסמים פרטיים (בתום לב) אשר פירסמו מידע אודות עובדי ציבור בפני הנהלים משירותיו של אותו עובד. כיום, עם הרחבת השתתפות הציבור בסיקור ובדיווח העיתונאיים ועם הרחבת השתתפותו בהבאת מידע לכלי התקשורת, ראוי לדעתי להרחיב את ההגנה כלפי מי שפרסם פרסום שניתן להגדירו כמעין "פרסום עיתונאי", אף אם המפרסם אינו עיתונאי במקצועו.

43. השתמטות משירות צבאי הינה עבירה על החוק. לעמדתי, פרסום מידע על רכז נוער, עובד ציבור, המקבל משכורתו מן הציבור, ואשר משפיע באופן יום יומי על הנוער בישוב, לרבות על אלה שלקראת גיוס לצה"ל, המחזיק (עפ"י הנטען) בדעות התומכות בהשתמטות משירות בצה"ל, הינו מעשה שניתן לראותו כמעשה מוגן עפ"י דני לשון הרע, וניתן לומר כי קבלת מידע מעין זה מטילה חובה לפרסם מידע זה בפני הציבור. נראה, כי נורמה זו מתיישבת עם עקרון השקיפות שלפיו אמורות רשויות הציבור לנהוג. מדובר בעניין ציבורי מובהק, ודי אם נעיין בדיון שהתעורר לאחר מכן ולדעות ואף לדבריו של ראש המועצה שנכתבו באותו דף, על מנת שנבין את חשיבות העניין, את הציבוריות שבו ואת חשיבות פרסום המידע במקרים כגון אלה. לדעתי, במקרים בהם אין וועדה הבוחנת את כשירות וכשרות המינוי, ראוי להביא מידע רלוונטי בפני הציבור על מנת שייערך בירור מקיף, ותבונת המינוי תיבחן מחדש.

44. לפיכך, מצאתי כי לאור התוכן ולנוכח זהות הנמענים, ראוי להכיר בחובה (כמובנה בסעיף 14 לחוק) המטילה על הנתבע חובה מוסרית או חברתית לפרסם את המידע שהיה באמתחתו.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 54530-05-14 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

45. שאלה נוספת המתעוררת בענייננו, היא האם "אי הדיוק" שנפל בפרסום (וכבר קבענו כי נפל אי דיוק) שולל את ההגנה לפי סעיף 15(2). לדעתי התשובה לכך שלילית. אני מאמין לנתבע כי הוא סבר, סובייקטיבית, כי עצם השתתפות התובע בהפגנה, כאשר ממול ניצבו אנשי ימין, מובילה למסקנה כי מדובר בהפגנה התומכת בהתבטאויות ורטה לגופן, או לפחות, משתתפי ההפגנה מוכנים לקבל התבטאויות קשות בגנות צה"ל והמשרתים בו (אשר צוטטו מפיו של ורטה בעיתונות) ולראות בהן כהבעת דיעה ליגיטימית. הנתבע עצמו טען כי הוא הבין כי ההפגנה נועדה להפגין הזדהות עם אמרות אדם ורטה (ראה עדותו 15 שורה 26 וכן האמור בעמוד 19 שורה 2 לפרוטוקול, שם העיד הנתבע כי ההפגנה נועדה לתמוך בדעותיו של אדם ורטה ולא בחופש הביטוי). לא ניתן לשלול כי אחרים אשר ראו את ההפגנה תפסו את מסר ההפגנה כפי שתפסו הנתבע.

46. בנסיבות אלה, כאשר הנתבע הבין, כי המפגינים מוכנים לקבל את דעותיו של ורטה המציגות את צה"ל כצבא לא מוסרי וכי אין לשרת בו, אין ב"אי דיוק" שנפל בפרסום כדי לשלול את תחולת ההגנה לפי סעיף 15(2). בע"א 213/69 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' עתון הארץ בע"מ פד"י כ"ג(2) 87 קבע בית המשפט העליון באשר להגנה לפי סעיף 15(2) כי:

" כל מטרתה של הזכיה לפי סעיף 15(2) היא לפרוס הגנה על פרסום בתום לב של דברים לא נכונים "

בעניין דיין הנ"ל נקבע (בסעיף 54 לפסק הדין):

"ראוי להבטיח את התקיימותה של עבודה עיתונאית אחראית וכי הפרסום בעלי ערך רב לציבור יראו אור. דברים אלה נכונים גם מקום שמדובר בפרסום שלא הוכחה אמיתותו באופן שיזכה את המפרסם בהגנת אמת הפרסום (...) יש לזכור כי העובדה שלא עלה בידי מפרסם להוכיח בבית המשפט את אמיתות הפרסום אינה מלמדת בהכרח כי הפרסום הינו שגוי או כי אין בו חשיבות לציבור. אין זה ראוי להגביל את השיח הציבורי רק לביטויים שעמדו ברף המחמיר של הגנת אמת הפרסום. בהקשר זה ראוי להזכיר כי אף לגישתו של המחוקק, האינטרס בדבר פרסום האמת איננו האינטרס המוגן היחיד בגדרי החוק. התפיסה לפיה ראוי להבטיח אינטרסים מוגנים נוספים מתבטאים בקביעה, בין השאר בסעיף 15

בית משפט השלום בקריות

ת"א 54530-05-14 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

לחוק, של מגוון רחב של נסיבות בהן ניתן להגן על פרסום אף אם אינו משקף את האמת"

(ההדגשה אינה במקור- נ.ג.)

נראה, כי לאור הדיון הציבורי שעורר הפרסום, בדבר דעותיו של רכז נוער בישוב, גם אם אינו מדויק ברמה העובדתית, ומאחר וקבעתי כי קיימת חובה מוסרית או חברתית לפרסם את הדברים, הרי אין באי- הדיוק שנפל כדי לשלול את ההגנה.

47. האם נעשה הפרסום בתום לב? ככלל הגדרת "תום הלב" לצרכי סעיף 15 אינה קלה. לצורך הסקת תום לבו של המפרסם, פיתחה הפסיקה מבחני עזר, ובין היתר נקבע כי "ככלל ניתן להתחשב לצורך בחינת תום-הלב בהקשר זה במידת הסבירות שבפרסום, במידת אמונתו של המפרסם באמיתות הפרסום, במידת הזהירות של המפרסם בבודקו את אמיתות הפרסום" (ע"א 751/10 פלוני נ' דיין (פורסם בנבו, 8.2.2010). סעיף 16 לחוק קובע חזקה לפיה "הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג בתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו כי עשה את הפרסום בתום לב".

48. השתכנעתי כי הנתבע עשה את הפרסום בתום לב. ראשית, מצאתי כי הפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות. הנתבע אכן צפה בתובע משתתף בהפגנה והוא הבין, כי מדובר בהפגנה התומכת בהעלאת דעות הדומות לדעותיו של ורטה בין כתלי בתי הספר, ועל כן מצא כי חלה עליו חובה להביא את הדברים בפני הציבור ביישוב שבו אמור התובע לשמש כרכז נוער. לא מצאתי, לנוכח נסיבות ההפגנה, כי הפרסום חרג מתחום הסביר. הפרסום אכן עורר עניין ציבורי והעניין נבדק לאחר שראש המועצה זימן את התובע לבירור, אך לבסוף, המשיך התובע בעבודתו כרכז נוער. הפרסום היה מאוזן, והנתבע אף הוסיף לאחר פרסום הפוסט: **לכל מי שלא הבין . זיו אחלה בחור ולהבנתי גם משרת אפילו בצבא אבל מחזיק בדעות שאולי מהוות בעיות לרכז נוער או מודל לחיקוי. אין פה משהו אישי רק שיש לבדוק טוב טוב**. איני סבור כי מטרת הפרסום היתה לפגוע בתובע או במשרתו, כי אם לעורר דיון ציבורי. כך או כך, התובע לא סתר את חזקת תום הלב שעומדת לנתבע. עוד אוסיף, כי הסטנדרט של "בחינת מידת הזהירות של המפרסם בבודקו את אמיתות הפרסום" צריך להתפרש בצורה מקלה יותר כאשר אין מדובר בעיתונאי מקצועי שזהו עיסוקו.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 54530-05-14 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

49. המסקנה היא, כי עומדת לנתבע הגנת תום הלב האמורה בסעיף 15 (2) לחוק.

הגנת תום הלב לפי סעיף 15 (4):

50. סעיף 15 (4) קובע כי תקום לנתבע הגנה אם עשה את הפרסום בתום לב, והפרסום מהווה "הבעת דעה של התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי בשירות ציבורי או בקשר לעניין ציבורי או על אופיו עברו מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות".

51. הפרסום שפרסם הנתבע כלל אמנם חיווי דעה - "אבוי לנו אם זה המצב שזה החינוך בכפר ורדים שנאפשר למי שמוכן לקבל את האמרה שלא צריך לשרת בצבא כיבוש בתור מודל לחיקוי" אולם קדמה לכך קביעת עובדה שאינה נכונה. על כן לא עומדת לנתבע הגנת חיווי הדעה.

המסקנה:

52. משקבעתי כי עומדת לנתבע ההגנה האמורה בסעיף 15 (2) אני דוחה את התביעה.

53. בעניין ההוצאות, לנוכח אי הדיוק שנפל בפרסום, איני עושה צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ה תשרי תשע"ו, 08 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.

נאסר ג'השאן, שופט

בית משפט השלום בקריות

ת"א 54530-05-14 רוזנצוויג נ' בקר

תיק חיצוני:

- 1
- 2